

„Ja, han har mistet alt. Ogsaa det Rigsdagsmandat, som han i Virkeligheden har sat Formuen til paa.“

„Veed du hvad, Asmus! Det undrer mig lidt, at du efter den Oplevelse kan være saa ivrig for at faa ogsaa mig puttet ned i Politikens Heksegryde.“

„Nej hør nu! Du vil da ikke sammenligne dig med en Nar som John?“

„Hvorfor ikke? Vi har rimeligvis begge to haft den samme naragtige Tro paa Lovgivningsmagtens Velsignelser. Vi har delt den almindelige Indbildning, at der med hele dette højtidelige Apparat af Rigsdag og Statsraad kan udrettes nogetsomhelst til Gavn for Menneskene.“

„Den Tro har du altsaa ikke mere selv?“

Torben Dihmer rystede paa Hovedet.

„Nej, du! Det lader sig ikke gøre at fabrikere Mennekelykke paa Maskine.“

„Vil du dermed sige, at du har opgivet Politiken?“

„Ja.“

„Hvilke andre Planer har du da?“ spurgte Professoren efter en ny Pavse. „For noget har du jo for. Det antydede du i hvert Fald i din sidste Billet.“

„Jeg har jo min Gaard. Derovre faar jeg foreløbig nok at gøre. Siden min Fars Død har den været vanrøgtet. Og skulde jeg tale om det Udbytte, jeg bringer hjem fra min Rejse, saa maatte det vist først og fremmest være, at jeg nu — ligesom Jeppe — er bleven mig bevidst som „en Bonde og en Bondes Søn“. Der var en Aften i New York, da jeg var helt syg af Længsel efter igen at føle min egen Jord under Fødderne. Men det forstaar du vist ikke.“